

CHARLES BRANDT

**IRLANDEZUL
ASASINUL MAFIEI**

Traducere din limba engleză de Claudia Roxana Olteanu

CORINT
BOOKS
—2019—

Prolog

„Russ & Frank”

Într-o casă de vacanță de pe malul lacului, într-o cameră plină de oameni înlăcrimați și neliniștiți din familia lui Jimmy Hoffa, cei de la FBI au găsit un blocnotes galben. Hoffa păstra blocnotesul lângă telefon. Pe el, scrisese cu creionul „Russ & Frank”.

Russ și Frank erau prietenii lui apropiați și aliații lui devotați. Frank, uriașul cu mușchi de fier, îi fusese atât de apropiat și de loial lui Jimmy în perioada în care avusese probleme cu legea și cu Bobby Kennedy, încât toată lumea îl considera un membru al familiei.

În ziua aceea, familia se temea că numai un prieten intim, o persoană de încredere se putea apropia de vigilantul și prudentul Jimmy Hoffa, un om care era mereu atent la dușmanii lui de moarte, pentru a-i face rău. În acea zi, „Russ & Frank”, asasinul mafiot Frank „Irlandezul” Sheeran și nașul lui, Russell „McGee” Bufalino, au devenit principalii suspecți în cea mai celebră dispariție din istoria SUA.

În toate cărțile și studiile serioase referitoare la dispariția lui Hoffa se afirmă că Frank „Irlandezul” Sheeran, susținător fidel al lui Hoffa în sindicat, s-a întors împotriva prietenului și mentorului său. În aceste studii se afirmă că Sheeran a fost complice și asasin, că a fost de față la uciderea lui Hoffa și că asasinatul a fost aprobat și plănuț de Russell „McGee” Bufalino. Printre ele

se numără cărți bine documentate, precum *The Hoffa Wars*, scrisă de jurnalistul de investigație Dan Moldea, *The Teamsters*, avându-l ca autor pe fondatorul postului Court TV, Steven Brill, și *Hoffa*, scrisă de profesorul Arthur Sloane.

Pe data de 7 septembrie 2001, la peste 26 de ani de la începutul misterului, un membru al familiei, care se aflase în casa de pe malul lacului și trăise acele momente îngrozitoare împreună cu mama și cu sora lui, a ținut o conferință de presă. Fiul lui Hoffa, președintele sindicatului Teamsters, James P. Hoffa, își făcuse noi speranțe în urma unor recente descoperiri legate de dispariția tatălui său. Cei de la FBI au dezvăluit faptul că un test ADN realizat pe un fir de păr demonstra că Jimmy Hoffa se aflase în mașina despre care se bănuia de multă vreme că a fost folosită în asasinat. Eric Shawn, corespondentul postului de televiziune Fox News, l-a întrebat pe James dacă e posibil ca tatăl lui să fi fost atras în acea mașină de unul dintre numeroșii suspecti bine-cunoscuți. Ascultând fiecare nume de pe listă, James a clătinat din cap, iar la final a spus: „Nu, tatăl meu nu îi cunoștea pe oamenii aceștia.” Când Shawn l-a întrebat dacă Frank Sheeran l-ar fi putut ademeni pe tatăl său în mașină, James a dat din cap și a spus: „Da, tata ar fi urcat în mașină cu el.”

În încheierea conferinței de presă, James le-a mărturisit jurnaliștilor speranța lui că acest caz se va rezolva în urma unei „mărturisiri rostite pe patul de moarte”. La vremea respectivă, Frank Sheeran era singurul care mai trăia dintre suspectii inițiali și era suficient de bătrân pentru a face o „mărturisire pe patul de moarte”. Conferința de presă a avut loc cu patru zile înainte de tragicele evenimente de la 11 septembrie 2001. Apariția lui James P. Hoffa la emisiunea *Larry King Live*, programată pentru următoarea săptămână, a fost anulată.

O lună mai târziu, când povestea lui Hoffa nu se mai afla pe prima pagină a ziarelor, unica fiică a lui Jimmy, judecătoarea Barbara Crancer, i-a telefonat lui Frank Sheeran de la biroul ei din St. Louis. Judecătoarea Crancer, în stilul legendarului ei tată, a trecut rapid la subiect și l-a rugat pe Sheeran să ofere familiei ei șansa de a pune capăt poveștii, spunând ceea ce știe despre dispariția tatălui ei. „Fă ce trebuie să faci”, i-a spus ea. La sfatul avocatului său, Sheeran nu a dezvăluit nimic și a îndrumat-o respectuos pe Barbara spre reprezentantul lui legal.

Nu era prima oară când judecătoarea Barbara Crancer îi scria sau îl suna pe Irlandez din dorința de a-l face să-și dezvăluie secretele. La 6 martie 1995, Barbara îi scrisese lui Frank: „Convingerea mea personală este că sunt mulți oameni care au pretins că sunt prieteni devotați și care știu ce s-a întâmplat cu James R. Hoffa, știu cine a făcut-o și de ce. Faptul că niciunul dintre ei nu a spus aceste lucruri familiei mele – chiar cu condiția păstrării secretului – e dureros pentru mine. Eu cred că dumneata ești unul dintre acei oameni.”

La 25 octombrie 2001, la o săptămână după convorbirea telefonică avută cu Barbara, Frank „Irlandezul” Sheeran, care era trecut de 80 de ani și mergea sprijinindu-se într-un cadru, a auzit o bătaie în ușa terasei apartamentului său de la parter. Erau doi tineri agenți FBI. Au fost amabili, relaxați și foarte respectuoși cu acest bărbat care se apropia de sfârșitul vieții. Sperau că, odată cu vârsta, se mai înmuiase și că, eventual, se căia. Așteptau acea „mărturisire de pe patul de moarte”. I-au spus că erau prea tineri ca să-și amintească de acest caz, dar că citiseră miile de pagini ale dosarului. Nu i-au ascuns faptul că știau de telefonul pe care Sheeran îl primise de curând de la Barbara și i-au spus deschis că discutaseră cu ea despre asta. Din păcate, așa cum făcuse în repetate rânduri din ziua de 30 iulie 1975, când a dispărut Jimmy, Sheeran i-a îndrumat pe

agenții FBI spre avocatul său, fostul procuror al Philadelphiei, F. Emmett Fitzpatrick.

Nereușind să-l convingă pe Sheeran să coopereze și să facă acea „mărturisire pe patul de moarte”, FBI a anunțat la 2 aprilie 2002 că a trimis dosarul complet, având 16 000 de pagini, procuraturii din Michigan și că 1 330 de pagini din acel dosar au fost puse la dispoziția presei și a celor doi fii ai lui Jimmy Hoffa. Nu aveau să fie formulate acuzații. În cele din urmă, după aproape 27 de ani, iată că FBI renunțase.

La 3 septembrie 2002, după aproape un an de la conferința de presă susținută de James P. Hoffa, a renunțat și Procuratura Statului Michigan și a închis dosarul, transmitând copiilor lui Hoffa „eterne condoleanțe”.

Când a anunțat această decizie într-o conferință de presă, procurorul David Gorcyca, a spus: „Din păcate, acest caz seamănă cu un mare roman polițist, căruia îi lipsește ultimul capitol.”

Aceasta este o carte „polițistă”, dar nu un roman. E o poveste care se bazează pe discuții personale avute cu Frank Sheeran, majoritatea fiind înregistrate. Prima discuție am avut-o în 1991, în apartamentul lui Sheeran, la scurt timp după ce eu și partenerul meu am reușit să obținem eliberarea lui prematură din închisoare din motive medicale. Imediat după discuțiile din 1991, Sheeran a început să aibă dubii cu privire la caracterul interogatoriu al acestora și a refuzat să continue. Recunoscuse mult mai multe lucruri decât și-ar fi dorit. I-am spus să mă contacteze dacă se răzgândea și era dispus să răspundă la întrebări.

În 1999, fiicele lui Sheeran au obținut pentru tatăl lor bătrân și invalid o audiență privată la monseniorul Heldusor de la Biserica St. Dorothy din Philadelphia. Sheeran s-a întâlnit cu

monseniorul, care l-a absolvit de păcate, astfel încât să poată fi înhumat într-un cimitir catolic. Frank Sheeran mi-a spus: „Cred că, după moarte, există ceva. Dacă mi se dă o șansă, nu vreau s-o pierd. Nu vreau să închid ușa.”

După întâlnirea cu monseniorul, Sheeran m-a contactat și, la cererea lui, am participat la o întâlnire care a avut loc în biroul avocatului său. Sheeran a acceptat să-mi răspundă la întrebări, iar discuțiile au fost reluate și au continuat timp de cinci ani. M-am bazat în aceste discuții pe experiența mea de fost procuror criminalist, de om care a predat cursuri de contrainterogatoriu, de specialist în anchete și de autor al mai multor articole despre regula de excluziune a Curții Supreme a SUA privitoare la mărturisiri. „Ești mai rău decât toți polițaii cu care am avut eu de-a face”, mi-a spus odată Sheeran.

Am stat nenumărate ore lăncezind pur și simplu împreună cu Irlandezul, am întâlnit așa-ziși mafioți, am fost la Detroit să identific locul în care a dispărut Hoffa, am fost la Baltimore să văd locul în care Sheeran a desfășurat două dintre operațiunile lui clandestine, m-am întâlnit cu avocatul lui, m-am întâlnit cu familia și prietenii lui și am ajuns să-l cunosc foarte bine pe omul din spatele poveștii. Am vorbit ore întregi cu el la telefon sau față în față, adunând și selectând mulțimea de materiale care au stat la temelia acestei cărți.

Adesea, prima regulă a unui interogatoriu reușit este să crezi că subiectul vrea cu adevărat să se confeseze, chiar dacă neagă și minte. Așa s-a întâmplat și în cazul lui Frank Sheeran. A doua regulă e să-l faci pe subiect să vorbească; nici aceasta nu a fost o problemă cu Irlandezul. Lasă cuvintele să curgă și adevărul va ieși singur la iveală.

Într-un fel, Frank Sheeran voia de mult timp să-și spună povestea. În 1978, a existat o controversă legată de faptul că Sheeran s-ar fi confesat la telefon, poate sub influența alcoolului,

lui Steven Brill, autorul cărții *The Teamsters*. Cei de la FBI erau convinși că și-a mărturisit fapta și au făcut presiuni asupra lui Brill să le dea înregistrarea. Dan Moldea, autorul cărții *The Hoffa Wars*, a scris într-un articol că, la un mic dejun luat la un hotel, Brill i-a spus că a înregistrat mărturisirea lui Sheeran. Considerând probabil că e mai bine să nu ajungă martor și să aibă nevoie de protecție, Brill a negat însă acest fapt în *New York Times*.

În consecință, pe tot parcursul acestor anevoioase discuții, s-au depus eforturi pentru a apăra și a păstra drepturile lui Sheeran, astfel încât cuvintele lui să nu poată constitui o mărturisire admisibilă din punct de vedere legal într-un proces.

Pe măsură ce am scris cartea, Frank a citit și a aprobat fiecare capitol. Apoi a recitat și a aprobat întregul manuscris.

La 14 decembrie 2003, Frank Sheeran a murit. Cu șase săptămâni înainte, în faza finală a bolii sale, mi-a acordat ultimul interviu de pe patul spitalului. Mi-a spus că s-a spovedit și că a fost împărțită de un preot care a venit la el. Lăsând la o parte în mod deliberat orice exprimare care putea să-l protejeze din punct de vedere legal, Frank Sheeran a stat cu fața la o cameră video pentru „momentul său de adevăr”. A ținut la vedere un exemplar al acestei cărți și a confirmat tot ceea ce dumneavoastră urmează să citiți, inclusiv rolul pe care l-a jucat în ceea ce i s-a întâmplat lui Jimmy Hoffa la 30 iulie 1975.

A doua zi, cu circa o săptămână înainte să-l părăsească puierile, Frank Sheeran mi-a cerut să ne rugăm împreună, să spunem *Tatăl nostru* și *Ave Maria*, ceea ce am și făcut.

În ultimă instanță, cuvintele lui Frank Sheeran sunt admisibile în tribunalul opiniei publice și pot fi judecate de dumneavoastră, cititorii, în contextul celor întâmplate în ultimul secol.

Subiectul acestei povești este viața extraordinară și fascinantă a lui Frank Sheeran. Abilul Irlandez a fost crescut ca un

catolic evlavios; a fost un copil dârz al Marii Crize; un erou călit în luptele celui de-al Doilea Război Mondial; un reprezentant de frunte al sindicatului International Brotherhood of Teamsters*; un om pe care Rudy Giuliani l-a acuzat, într-un proces civil intentat în baza Legii RICO**, că ar fi „acționat în complicitate” cu cei care conduceau Cosa Nostra, fiind unul dintre cei doi neitalieni de pe lista lui Giuliani, pe care se aflau 26 de mafioți, printre care și capii familiilor Bonnano, Genovese, Colombo, Luchese, ai familiilor din Chicago și Milwaukee, ca și aghiotanți ai acestora; infractor condamnat, asasin plătit și tovarăș de nădejde; tată a patru fiice și bunic iubit.

Pentru toate lucrurile bune din viața complexă a lui Frank Sheeran, pentru că a făcut parte din armată și pentru că și-a iubit copiii și nepoții, am purtat și eu spre locul de veci sicriul verde al Irlandezului, acoperit cu drapelul american.

Acesta este ultimul capitol al tragediei lui Hoffa, o crimă care i-a afectat profund și nu le-a dat pace tuturor celor care au avut legătură cu ea, inclusiv celor care au comis-o, dar mai ales copiilor lui Jimmy Hoffa, care au făcut mari eforturi să dezlege odată pentru totdeauna misterul morții tatălui lor.

Nota autorului: Fragmentele care conțin cuvintele lui Frank Sheeran, extrase din sutele ore de discuții, sunt redată între ghilimele. Anumite secțiuni și capitole scrise de mine conțin detalii relevante și informații lămuritoare.

* Cel mai mare sindicat din sectorul privat existent în SUA, care îi reprezintă pe camionagii și pe muncitorii din sectoare conexe, cum ar fi aviația (n. tr.).

** *Racketeer Influenced and Corrupt Organization Act*, lege privind combaterea crimei organizate din SUA (n. tr.).

Capitolul 7

Întoarcerea în America

Printr-o coincidență, am dat peste fratele meu mai mic, Tom, pe chei în Le Havre, în Franța, în octombrie 1945. Războiul se terminase și amândoi ne întorceam la Philadelphia, dar cu vapoare diferite. Tom nu luptase prea mult. I-am spus: «Salut, Tom.» «Salut, Frank, a zis el. Te-ai schimbat! Nu mai ești același frate pe care îl știam înainte de război.» Știam exact ce vrea să spună. Așa se întâmplă după 411 zile de luptă. El citea asta pe fața mea, poate în privirea mea.

Gândindu-mă la ce mi-a spus fratele meu pe chei în Le Havre, mă întreb dacă nu cumva vedea în sufletul meu. Știam și eu că era schimbat ceva la mine. Nu mă mai interesa nimic. Făcusem, practic, tot războiul; ce rău mai putea să-mi facă cineva? Undeva, departe de țară, devenisem încordat și niciodată nu m-am mai relaxat. Te obișnuiești cu moartea. Te obișnuiești cu omorurile. Sigur, te duci și te distrezi, dar și distracția are o limită. Nu mă vait, fiindcă am fost unul dintre cei care au avut norocul să se întoarcă întregi. Dar dacă nu m-aș fi oferit voluntar, n-aș fi văzut niciodată ce am văzut și n-aș fi făcut nimic din ce a trebuit să fac. Aș fi rămas în State ca polițist militar și aș fi dansat toată ziua.

Venind de peste ocean, pășești pe țărnișă și, peste tot unde te uiți, vezi americani. Niciunul nu poartă uniformă și vorbesc englezește. Atunci îți crește mult moralul.

Armata îți dă 100 de dolari pe lună timp de trei luni. Cei care nu au fost în război par să fi luat toate slujbele bune, iar tu trebuie să te întorci de unde ai plecat și să încerci s-o iei de la capăt. M-am dus la părinții mei, în Philadelphia, și m-am întors la Pearlstein's, s-o iau de la capăt cu ucenicia. Dar nu am suportat să stau închis în atelier după atâta vreme în care am trăit sub cerul liber în străinătate. Familia Pearlstein s-a purtat frumos cu mine, dar eu nu am suportat să lucrez sub supraveghere și, după două luni, am plecat.

De multe ori, mă trezeam dimineța în America uimit că eram într-un pat. Aveam coșmaruri toată noaptea și nu-mi dădeam seama unde mă aflu. Îmi lua mult timp să-mi revin, fiindcă nu-mi venea să cred că sunt într-un pat. Ce căutam în pat? După război, niciodată n-am dormit mai mult de trei-patru ore pe noapte.

Pe vremea aceea, nu se obișnuia să se vorbească despre asta. Nu se știa nimic despre sindromul războiului, dar îți dădeai seama că ceva s-a schimbat. Încecai să nu-ți amintești nimic de acolo, dar amintirile reveneau. Ai făcut toate tâmpeniile, ai omorât cu sânge rece, ai distrus bunuri, ai furat tot ce ai vrut, ai băut vin și ai avut câte femei ai vrut. Ai trăit tot timpul cu primejdia de a-ți pierde viața, o mână sau un picior. Nu îți permiteai să riști. De multe ori, aveai o fracțiune de secundă să te hotărăști să fii judecător, jurat și călău. Aveai doar două reguli pe care trebuia să le respecti. Trebuia să te întorci la unitate când grupa ta se întorcea în linia întâi. Trebuia să te supui unui ordin direct primit în luptă. Dacă încălcai una dintre aceste reguli, puteai să fii executat pe loc. Altfel, făceai caz de autoritate. Pierdeai moralitatea pe care ți-o formaseși în viața civilă și o înlocuiai cu regulile tale. Îți creai un fel de platoșă groasă, de parcă erai îmbrăcat în plumb. Erai mai speriat decât ai fost vreodată în viața ta. Făceai anumite chestii, câteodată, poate

împotriva voinței tale, dar le făceai, iar dacă stăteai acolo destul timp, ajungeai să nici nu te mai gândești la ele. Le făceai cum te scărpinai în cap când te mânca.

Văzuseși cele mai nenorocite lucruri. Cadavre scheletice așezate ca buștenii într-un lagăr de concentrare; băieți cărora abia le dădea mustața, care mințeau în legătură cu vârsta lor ca să meargă în război și pe care îi vedeai apoi murind; până și camarazii de vârsta ta zăceau morți în noroi. Închipuie-ți ce simți când vezi un singur mort într-o capelă funerară; acolo vedeai mort după mort.

M-am gândit de multe ori la moarte după ce m-am întors acasă. Toată lumea se gândește. Pe urmă m-am gândit: de ce să-ți faci atâtea griji? Nu ai niciun control asupra ei. Am ajuns la concluzia că toți venim pe lume cu două date deja stabilite: ziua în care ne naștem și ziua în care ne ducem. Nu ești stăpân nici pe una, nici pe cealaltă, așa că „ce va fi, va fi” a devenit de-viza mea. Am făcut războiul, deci ce mi se poate întâmpla? Nu mă mai interesa prea mult. Ce-o să fie, o să fie.

Am băut mult vin în străinătate. Consumam vinul cum consumă jeepul benzina. Am continuat să fac asta și după ce m-am întors acasă. Ambele soții s-au plâns că beau mult. De multe ori, am spus că, atunci când m-au băgat la pușcărie, în 1981, cei de la FBI mi-au salvat viața fără să vrea. Sunt numai șapte zile într-o săptămână, dar, înainte să fac pușcărie, eu beam opt zile pe săptămână.

În primul an când m-am întors acasă, am încercat diverse slujbe. Lucram la Bennett Coal and Ice de câte ori aveau nevoie de mine. Vara transportam gheață, două bucăți mari într-o cutie; mulți oameni nu aveau frigider după război. Iarna căram cărbuni pentru încălzire. Amuzant era faptul că prima mea slujbă a fost să curăț la ora șapte cenușa lăsată de cărbuni, iar acum ajunseseam să transport cărbuni. O lună am lucrat la

o firmă de mutări. Am stivuit saci de ciment la o fabrică de dimineața până seara. Am lucrat în construcții, ca muncitor. Orice găseam. Nu am jefuit nicio bancă. Am fost bodyguard și instructor de dans de societate la Wagner's Dance Hall, cu jumătate de normă marțea, vinerea și sâmbăta seara. Am păstrat slujba aia vreo zece ani.

Am avut prea multe slujbe ca să le mai țin minte pe toate. Îmi amintesc că, la un moment dat, trebuia să scot din cuptor umplutura fierbinte pentru o plăcintă cu afine și să o pun pe o bandă rulantă rece ca gheața. Cu cât amestecam mai mult umplutura, cu atât se răcea mai mult, înainte să ajungă în plăcintă. Șeful meu mă îndemna să amestec mai repede. Mi-a spus: «Te miști cam încet.» Am încercat să nu-l bag în seamă, dar el mi-a spus: «Ai auzit ce ți-am zis, băiete?» L-am întrebat cu cine naiba crede că vorbește. El a zis: «Cu tine vorbesc, băiete.» Mi-a zis că, dacă nu muncesc mai cu spor, o să-mi bage în fund unealta cu care lucram. Eu am zis că o să-i fac una și mai bună și o să-i înfig unealta aia în gât. Era un tip mare și negru. S-a repezit la mine. L-am pocnit și l-am trântit pe banda rulantă, inconștient. I-am îndesat în gură afine. Asta l-a terminat. A trebuit să vină polițaii să mă ia de acolo.

După asta, mama s-a dus la un senator pe nume Jimmy Judge. Mama avea niște relații în politică. Unul dintre frații ei era doctor în Philadelphia. Altul era persoană importantă în sindicatul sticlărilor și consilier municipal în Camden. El m-a băgat ucenic la Pearlstein's. În fine, într-o dimineață, când m-am trezit, mama a zis că a aranjat cu senatorul să intru în Poliția Statului Pennsylvania. Nu trebuia decât să trec de controlul medical. Aș fi vrut să-i fiu recunoscător, dar era ultima slujbă pe care mi-aș fi dorit s-o am, așa că nu m-am dus să-i mulțumesc senatorului. Peste ani, când i-am povestit asta avocatului meu, F. Emmett Fitzpatrick, mi-a zis: «Ce mai polițai ai

fi fost!» Eu i-am spus: «Da, unul bogat.» Viol, abuz asupra copiilor, chestii de-astea pentru care te arestează. Pentru altele, puteai ajunge la o înțelegere extrajudiciară.

Am încercat să fiu iar relaxat cum fusesem înainte de război, dar n-a mai ținut. Nu era nevoie de prea mult să mă provoace cineva. Luam foc imediat. Băutura mă mai liniștea. Pierdeam vremea cu cei din vechea mea gașcă. Și fotbalul mă mai ajuta un pic. Am jucat pentru Shanahan's la interceptare și în apărare. Vechiul meu prieten Yank Quin era fundaș ofensiv. Pe vremea aia, erau căști de piele, dar, cum aveam capul mare, nu mă simțeam bine cu ele. Așa că jucam cu un fes de lână pe cap, nu fiindcă făceam pe deșteptul, ci fiindcă era singurul lucru care îmi venea. Fără îndoială că, dacă m-aș fi născut mai târziu, în vremuri mai bune, mi-ar fi plăcut să ajung jucător profesionist de fotbal american. Nu eram doar mare. Eram un jucător foarte puternic, foarte rapid, foarte agil și inteligent. Toți coechipierii mei, în afară de unul, s-au dus. Cum am spus, toți suntem în fază terminală; numai că nu știm când se va termina. Ca toți tinerii, și noi am crezut că o să trăim veșnic.

Într-o după-amiază, am plecat câțiva în oraș să ne vindem sângele cu 10 dolari jumătate de litru, ca să facem bani de băutură. La întoarcere, am văzut afișul unui parc de distracții. Scria că, dacă rezistai trei runde cu un cangur, câștigai 100 de dolari. Era o afacere mai bună decât vânzarea sângelui. Așa că ne-am dus în parcul de distracții.

Aveam în ring un cangur dresat, cu mănuși de box. Amicii m-au pus să mă bat cu animalul. Un cangur are etichete din față scurte, așa că, mă gândeam eu, o să-l bat măr. Îmi pun ei mănușile și încep să-l lovesc. Nu știam însă că un cangur are mandibula mobilă, iar când îl pocnești, creierul nu este afectat, iar animalul nu cade. Eu lovesc încet – cine ar vrea să facă rău unui cangur? Când am văzut însă că nu-l dovedesc, mi-am dat

drumul și i-am tras o directă de dreapta, una ca lumea. Cade cangurul jos, iar eu simt în ceafă o lovitură puternică, acolo unde mă pocnea tata de obicei. Mă scutur și încep să lovesc din nou animalul care țopăie în toate părțile, iar eu încerc să-mi dau seama cine a fost nemernicul care m-a pocnit pe la spate.

Vezi dumneata, un alt lucru pe care nu-l știam era că un cangur se apără cu ajutorul cozii. Are o coadă de 2,5 m cu care te plesnește în spate când îl dobori. Și cu cât îl pocneam eu mai tare, cu atât mai repede apărea coada lui în spatele meu. Nu i-am văzut niciodată coada venind pe la spate și n-am remarcat niciodată mânușa de box din vârful ei. Avea o anvergură de 2,5 m de care eu nici nu știam.

De fapt, eram atent la o irlandeză drăguță, cu zâmbet încântător, aflată în tribune. Eu încercam să mă dau mare în fața ei. O chema Mary Leddy și o văzusem în cartier, dar nu vorbisem niciodată cu ea. În scurt timp, avea să-și schimbe numele în doamna Francis J. Sheeran, dar ea nu știa asta atunci, când stătea în rândul al treilea și râdea împreună cu ceilalți spectatori.

Între primele două reprize, amicii mei râdeau de se prăpădeau, dar eu nu știam de ce. Am intrat în ring pentru repriza a doua, care a fost cam la fel, doar că, de data asta, l-am doborât de două ori pe cangur – ceea ce nu era lucru ușor – și am fost pocnit în ceafă de două ori. Începeam să-mi pierd echilibrul după ce toată ziua băusem, îmi vândusem sângele și fusesem pocnit în ceafă. Nu arătam prea bine nici pentru fata din rândul al treilea.

Între a doua și a treia repriză, i-am întrebat pe amicii mei ce se întâmplă. «Cine mă pocnește în cap?» Ei mi-au spus că arbitrul, fiindcă nu-i plac irlandezii. M-am dus la arbitru și i-am spus că, dacă mă mai pocnește o dată în ceafă, îl fac knockout. El mi-a zis: «Întoarce-te acolo și bate-te, bobocule.»

Am intrat din nou în ring cu un ochi la cangur și cu unul la arbitru. Spumegam de furie și l-am bușit tare pe cangur. M-a lovit așa de rău cu coada, că m-a durut capul trei zile. Am sărit la arbitru și l-am trântit la pământ. Oamenii lui au sărit în ring după mine, iar amicii mei au sărit după ei. Polițaii au avut mult de furcă în ringul ăla, încercând să facă ordine.

Am fost dus la Moko, cum i se spunea închisorii orășenești de la intersecția străzilor 10 și Moyamensing. Pe atunci te țineau un timp și îți dădeau drumul fără să te judece. Nu te băteau, decât dacă o căutai tu cu lumânarea. Îți făceau poze. Când au considerat că am fost pedepsit destul, mi-au dat drumul.

M-am dus direct acasă la Mary Leddy, am bătut la ușă și am invitat-o la plimbare. Am stabilit să ne ducem să vedem orchestra lui Erskine Hawkins la Earl Theater. Am fost împreună la un bal. Ea era o catolică foarte strictă, iar eu eram foarte respectuos. Avea un păr superb, castaniu-închis, și cea mai drăguță față de irlandeză pe care o văzusem vreodată. În plus, știa să danseze. În noaptea aia, mi-am pus în minte că asta e fata cu care o să mă căsătoresc. Voiam să mă așez la casa mea. Hoinărisem destul. Aveam intenții bune.

Se spune că fetelor bune le plac băieții răi. Contrastele se atrag. Mary mă iubea, dar familia ei mă ura. Credeau că sunt, cum se zicea, un pârilit de irlandez și presupun că ei se considerau niște irlandezi cu stare. Sau poate că au văzut ceva la mine, faptul că, oricât de mult mă străduiam eu, eram totuși prea imprevizibil pentru Mary a lor.

Mary se ducea la biserică în fiecare duminică, iar eu mă duceam cu ea. Chiar m-am străduit. În 1947, ne-am căsătorit la Biserica Mother of Sorrows, de unde fusesem dat afară ca băiat de altar fiindcă băusem vinul. Nici acum nu aveam o slujbă stabilă, luam de lucru unde puteam și munceam la Wagner's.

Cuprins

<i>Prolog</i> – „Russ & Frank”	7
Capitolul 1 – „N-o să îndrăznească”	15
Capitolul 2 – <i>Care-i treaba</i>	30
Capitolul 3 – <i>Găsește-ți alt sac de box</i>	36
Capitolul 4 – <i>Universitatea Little Egypt</i>	44
Capitolul 5 – <i>411 zile</i>	54
Capitolul 6 – <i>Am făcut ce trebuia să fac</i>	63
Capitolul 7 – <i>Întoarcerea în America</i>	73
Capitolul 8 – <i>Russell Bufalino</i>	85
Capitolul 9 – <i>Pâine cu prosciutto și vin de casă</i>	91
Capitolul 10 – <i>În tot orașul</i>	104
Capitolul 11 – <i>Jimmy</i>	114
Capitolul 12 – „Am auzit că te ocupi cu zugrăvitul”	125
Capitolul 13 – <i>Nu s-a făcut o parașută așa de mare</i>	137
Capitolul 14 – <i>Pistolarul nu avea mască</i>	149
Capitolul 15 – <i>Respect la plic</i>	164
Capitolul 16 – <i>Transmite-le un scurt mesaj</i>	177
Capitolul 17 – <i>Doar o mascaradă</i>	190
Capitolul 18 – <i>Un simplu avocat</i>	205
Capitolul 19 – <i>Coruperea sufletului unei nații</i>	219
Capitolul 20 – <i>Trupa de comedie a lui Hoffa</i>	231
Capitolul 21 – <i>Nu a făcut altceva decât să-mi închidă telefonul</i> ...	245
Capitolul 22 – <i>Ca un tigru în cușcă</i>	256
Capitolul 23 – <i>Nimic nu e pe gratis</i>	268
Capitolul 24 – <i>Voia să-i fac un serviciu și cu asta basta</i>	282
Capitolul 25 – <i>Nu era stilul lui Jimmy</i>	299
Capitolul 26 – <i>Se va dezlănțui iadul</i>	307
Capitolul 27 – <i>30 iulie 1975</i>	320
Capitolul 28 – <i>Se zugrăvește la cineva</i>	324
Capitolul 29 – <i>Toată lumea suferă</i>	338
Capitolul 30 – „Cei care s-au ocupat de asta n-au scăpat nepedepsiți”	343
Capitolul 31 – <i>Sub pecetea tainei</i>	354
<i>Postfață</i>	365
<i>Epilog</i>	383
<i>Încheiere</i> – <i>Povești care nu s-au putut spune până acum</i>	403
<i>Mulțumiri</i>	487